

[Christmas Møller.]

ind, maa regulere i mange Tilfælde, som man ikke tidligere har tænkt sig det, støtte og underbygge Erhvervslivet og ogsaa stille Krav til det. Men vi er overbevist om, at der kun kan ske en virkelig Nedgang i Arbejdsløsheden, en virkelig Bekæmpelse af dette Lands store økonomiske Vanskeligheder, ved at der gennemføres den modsatte økonomiske Politik af den, Regeringen fører, nemlig en Politik, som videst muligt forstaar, at Underbygning og Understøttelse af det frie Erhvervsliv og Udfoldelsen af det frie Erhvervslivs Kræfter er det, der skal til.

A. M. Hansen: Jeg har kun et Par Bemærkninger til de to foregaaende Talere.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen fremsatte den Paastand, at han i sin Tale ikke havde gjort sig skyldig i Overdrivelser, naar han skildrede Danmarks Forhold; han havde fremstillet Tingene saa nøgternt som muligt. Ja, naar det ærede Medlem siger det, maa det vel være rigtigt; men saa maa jeg ogsaa have Lov til at sige, at Nøgternhed ikke er nogen stærkt fremtrædende Egenskab hos det ærede Medlem. Der var de sædvanlige Overdrivelser.

Det ærede Medlem beklagede sig over, at jeg havde talt om Venstres kolossale Tilbagegang, og sagde, jeg havde hoveret derover. Nej, det har jeg ingenlunde, jeg har bare paavist Venstres Tilbagegang og givet Grundene derfor. Det ærede Medlem mindede mig om vort Partis Tilbagegang i 1920. Der er to Ting, som bør nævnes, naar man skal gøre dette Regnestykke op. Vi havde før 1920 den samme Fordel, som Venstre havde i mangfoldige Aar, naar vi gaar noget tilbage i Tiden, nemlig at have flere Mandater paa Rigsdagen, end vi havde Stemmer til. Men skal vi se med Nøgternhed, som det ærede Medlem paaberaaber sig, paa Aarsagerne til det Nederlag, Det radikale Venstre led i 1920, maa man indrømme, at en anden Aarsag var; at vi satte ind paa et bestemt afgørende Punkt. Aarsagen var ikke, at vi holdt os negative i dansk Politik, saaledes som Venstre har gjort det i alle disse Kriseaar, men at vi positivt gik ind for en Sag, som vi mente var rigtig, da Grænsedragningen skulde ske.

Jeg takker det ærede Medlem for, at han har mindet om dette, for vi trænger til, at det kan blive indset og sagt ogsaa fra den Side. Det Offer, vi partimæssigt bragte dengang for at faa Grænsen draget paa det Grundlag, vi ansaa for at være det

eneste bærende, nemlig paa Folkebestemelsens Ret, kostede os nogle Mandater. Men det har vi aldrig slaet Øjnene ned for; det har vi kunnet bære, fordi Tiden har vist, at vor Sag var rigtig og retfærdig. Og det ærede Medlem vil jo indrømme, at dengang vi stod fast, da svajede hans Parti paa dette Omraade som et Siv.

Saa siger det ærede Medlem, at Venstre er klar over, at vore Handelstraktater maa overholdes, og at dette medfører Indgreb. Ja, men hvortor vedstaar Venstre ikke ude paa Møderne over for deres Vælgere, at disse Indgreb, som volder Ubehageligheder til mange Sider i vort Samfund, er en Nødvendighed? Det ærede Medlem siger her fra Folketingets Talerstol — lad os faa det understreget —, at disse Indgreb er nødvendige. Saa skulde Venstres Talere ude paa Møder og Venstres Blade være i Besiddelse af saa megen Respekt for Sandheden, at de ogsaa lod det komme frem dér. Men i Stedet for giver de Regeringen Skyld for alle de Vanskeligheder, der opstaar af disse nødvendige Indgreb.

Det ærede Medlem talte om Arbejdsløsheden, der gik ned under Ministeriet Madsen-Mygdal. Det ærede Medlem sagde, at den gik ned paa naturlig Maade, uden at Regeringen foretog sig noget, og det har det ærede Medlem Ret i. Der var en Regering, der intet foretog sig. Men er det nu nøgternt at bruge Perioden 1927—29 til Sammenligning? Det ærede Medlem kan blot se paa Arbejdsløshedstallet i disse Aar, saa vil han se, som han selv sagde, at Arbejdsløsheden dengang gik ned, fordi vi levede i en Opgangsperiode, saa det var vel ikke underligt, at Beskæftigelsen i Aaret 1929—30, som man nu ser tilbage paa som den straalende Top, var i fuldt Sving. Vil det ærede Medlem saa kalde det nøgtern Politik at staa og sammenligne de Kriseaar, vi nu er inde i, med saa gunstige og gode Aar som 1928 og 1929? (*Brorsen:* Husker De Nationalindtægten nu?). Det er ganske givet, at det var Aarsagen. Det var jo saaledes, at Regeringen foretog sig intet. Det skete paa naturlig Maade, at Arbejdsløsheden gik ned, det var paa Grund af Opgangskonjunkturerne. Det ærede Medlem sammenligner Tiden dengang med den Tid, vi lever i, hvor Erhvervslivet ikke kan faa fuldt Sving i Produktionen, hvor man er begrænset af Markederne udefra, og saa vil det ærede Medlem prøve paa at faa den danske Vælgerbefolkning til at tro, at dette, at vi har den store Arbejdsløshed, er den nuværende Regerings Skyld, og at Venstre